

10 september 2023 (23ste zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

*“Als je broeder je iets misdaan heeft,
moet je hem dat onder vier ogen zeggen.
Als hij niet naar je luistert,
neem dan nog een of twee getuigen mee.
Maar als hij naar hen niet luistert,
zeg het dan tegen de gemeente.”*

Broeders en zusters,

Het Evangelie is ongelooflijk wijs. En we moeten toegeven dat de wereld vandaag de dag een beetje gek en niet erg evangelisch is! Waarom is dat? Omdat we in onze wereld van media en sociale netwerken —wanneer we onze broeder willen corrigeren en een opmerking willen maken— de tegenovergestelde weg nemen van het Evangelie !

De logica van het evangelie is om eerst tot de persoon te spreken. En dan de groep informeren... Vandaag nemen we vaak de tegenovergestelde weg!

Helaas is het proces welbekend... Eerst stenigen we hem of haar publiekelijk, ongeacht het vermoeden van onschuld... Maar het Evangelie zegt ons: Als je broeder je iets misdaan heeft, zeg het hem dan rechtstreeks, onder vier ogen! Heb de moed om dat te doen. Stuur geen kort berichtje naar de hele wereld, met iedereen in cc: gezet ! Maar ga eerst met die persoon praten...

Deze passage wordt het Evangelie van de “broederlijke correctie” genoemd. Maar is het niet, om de uitdrukking van Sint Paulus in de tweede lezing te gebruiken, het Evangelie van “wederzijdse liefde”? Het Franse spreekwoord zegt: *“Qui aime bien, châtie bien!”*. *“Wie goed liefheeft, zal goed straffen”!*

Laten we teruggaan naar de tekst: “*Als je broeder je iets misdaan heeft, moet je hem dat onder vier ogen zeggen*”. Uw broeder durven confronteren en vergeving aanbieden betekent dat we lafheid en onverschilligheid moeten vermijden. Het betekent weigeren om ons leven oneindig door te laten gaan, parallel aan elkaar. De hand reiken aan uw broeder, met hem praten, is proberen van hem te houden. Proberen hem of haar te begrijpen. Hem niet reduceren tot zijn daden, zijn woorden.

Vaak aarzelen we uit vriendelijkheid om een broeder of vriend te corrigeren. Wie zijn wij om verwijten te maken? Maar de onverschilligheid van het zwijgen is erger dan de fout die we zouden kunnen maken door samen, onder vier ogen te praten!

Dat is allemaal goed en wel, zult u zeggen. En de conclusie lijkt misschien hard. “*Als hij zelfs naar de gemeente niet luistert, beschouw hem dan als een heiden en een tollenaar*”. Ons eerste reactie is er een om geschokt te zijn. Toch weten we hoe Jezus omgaat met heidenen en tollenaars: hij wil dat ze hem volgen. Hij gaat naar hen toe, hij eet met hen, hij probeert hen terug te brengen in de gemeenschap. Het doel is niet om uit te sluiten, maar om te reïntegreren.

Maar wat doe je als er niets meer met iemand te doen is? Wanneer reïntegratie onmogelijk lijkt? Wanneer een contact onder vier ogen, wanneer de bemiddeling van één of twee mensen, wanneer het oordeel van de gemeenschap geen zin meer heeft? Wat doen we als iemand doof is? Soms kunnen we niets meer doen voor bepaalde mensen, behalve hen in Gods hart sluiten door ons gebed. We moeten een houding van mededogen, niet van veroordeling, tegenover deze mensen aanhouden. Als ons hart hen veroordeelt, laten we hen dan voor God plaatsen, de enige rechter, voor wie nooit iets verloren is. Alleen God is de rechter.... Niet wij.

Laten we nooit de hoop verliezen. God bevindt zich in het hart van onze mensheid, maar hij heeft onze *broederlijke aandacht* nodig om zich te openbaren.

Hier is de oefening voor deze week: praat met anderen, niet over anderen!
Amen.